

Nihkeän hikoilun herättämänä Hemmo paineli suihkuun. Kylmä vesi tuntui puhdistavalta, mutta pään kivistykseen se ei tuonut apua. Hemmo käänsi kevyeksi muuttuneen shampoopullon ylösalaisin ja hakkasi sitä kämmentään vasten, mutta eihän sieltä irronnut pisaraakaan. Hemmo paiskasi pullon lattialle. Taas se ennakointi unohtui. Alepassa käymiseen tuli syy. Samalla hän voisi ostaa jotain syötävää. Hemmo tarttui palasaippuaan ja huolehti hygieniastaan koko vartalonsa alueelta. Sukuelimiinsä koskiessaan Hemmo huomasi, että kiveksiä hieman kutkutti. Hänen siittimensä jäykistyi puolikovaksi. Hemmo suoritti lyhyen seksuaalisen mielihyvän täyttämän tuokion. Vesi valui hänen ylleen ja kuljetti lattiakaivoon tyydytyksen siemenet. Hemmo katseli peilikuvaansa. Parta kasvoi epätasaisesti. Pyöreät silmälasit. Mustan pipot alta sojotti epäämääräisesti hiuksia. Toppatakki oli menettänyt väriään. Viilot olivat auki. Hemmo irvisti kuvajaiselle ja vetäisi vetoketjun haaroistaan kiinni. Tuo ele ei tehnyt hänestä mielestään yhtään yhteiskuntakelpoisemman näköistä, mutta hän kuuliaisesti pukeutui vallassa olevien siveysnormien mukaan. Ominaistuksulleen Hemmo ei tehnyt mitään. Ei hän edes tiennyt miten voimakas tuoksu hänen takistaan välittyi. Hemmo teki päivän urotekonsa. Hän astui ulos yksiöstään ja käveli kaikki 200 metriä Alepaan. Kerttu laittoi viimeisen 20-senttensä pelikoneeseen. Mansikka, mansikka..banaani. Raha-automaattiyhdistys sai taas lahjoituksen. Kerttu silmäili kauppaan sisään astunutta nuorta miestä. Tuolta ei ainakaan saisi rahaa, Kerttu tuumi. Hetken mielijohteesta hän päätti seurata nuorta miestä. Mies ohitti kasvissektorin ja käveli suoraan eineshyllylle, josta valitsi muutaman alennushintalapulla varusten tuotteen. Mies käveli hygieniatuoteosastolle ja valitsi hyllyn halvimman shampooon. Mies käveli kassalle. Rempseä savolais-kassaneiti hymyili eineksiä kommentoiden ja katsoi silmiin. Mies katsoi poispäin sanaakaan sanomatta, iski setelin tiskiin, otti vaihtorahat, tunki ostoksensa kassiinsa ja poistui taakseen vilkaisematta. Kerttu käveli miehen perään. Viiden arabinuoren porukka potkiskeli kiviä Alepan takana. Yhdellä heistä oli t-paita, jossa oli kuva Eloveena-tytöstä, jonka päälle oli vedetty punainen, tämän kieltämistä kuvaava ruksi. Kahden huivipäisen arabinuoren takinhihoissa oli kangasmerkit, joissa oli kuunsirppi ja tähti. Nähdessään Alepan muovikassia kantavan tylsästi maahan tuijottavan miehen, yksi nuorista huusi persian kielellä -Veljet, ei armoa roskaväelle! Hemmo miltei törmäsi arabinuoreen, joka pyysi häneltä tupakkaa. Hemmo pudisti päätään katsomatta puhujaa silmiin. Yksi nuorista tarttui Hemmoa rinnuksista ja työnsi hänet syvennykseen, jossa oli pyörätelineitä. Kaksi arabinuorista tutki Hemmon taskut ja löysi lompakon. Hemmoa puhutellut nuori mies sieppasi lompakon ja alkoi tutkia sitä. -Mitäs paskaa täällä on, vittu? sanoi nuori mies heittäen muutaman käyntikortin maahan halveksien. Hän otti Hemmon Kela-kortin ja kohotti sen ilmaan, julistaen äänensä madaltaen - Suomen kansalainen. Minä edustan tätä maata ja puolustan sitä neekereiltä. Koko porukka nauroi äänekkäästi ja ivallisesti. Hemmo katsoi maahan ilmeenkään värähtämättä. Porukan johtaja löi Hemmoa nyrkillä kasvoihin. Yksi nuorista potkaisi Hemmoa vatsaan. Hemmon kumartuessa kolmas nuorista potkaisi Hemmoa päähän. Hemmo kaatui selälleen, iskien takaraivonsa pyörätelineeseen. Nuoret sylkivät Hemmon päälle ja juoksivat pois. Hemmo nousi ylös. Päästä valuva veri sotki hänen takkinsa. Hemmo ei sylkenyt suussaan olevaa verta pois, eikä edes tunnustellut, mistä verta vuotaa. Ilmekään ei kertonut hänen tuntevan kipua. Hemmo käveli maahan tuijottaen kohti kotirappuaan. -Herranen aika poika mitä sinulle on käynyt! huusi Hemmon naapuri. Hyväsydäminen naapurin rouva kaivoi taskustaan nenäliinan ja oli aikeissa tyrehtyttää verenvuodon pään alueelta. Tapahtumia seurannut Kerttu ryntäsi paikalle ja kielsi koskemasta tähän. Kerttu alkoi hysteerisesti kertoa tarinaa ulkomaalaisista, jotka ryöstivät tämän nälänhätäänsä. Nämä varmasti tartuttivat jonkin taudin poikaparkaan. Kertun mukaan olisi kiireisesti soitettava poliisi ja ambulanssi ja heidän pitäisi yrittää olla hengittämättä

Hemmon suunnasta tulevaa ilmaa. Naapurin rouva peitti kätensä suullaan, otti muutaman askeleen taaksepäin ja toisti muutaman kerran Herran nimen. Alepan vartija kuuli ääniä tupakoidessaan ulkona. Hän huomasi jonkun rentun kiusaavan kahta naista. Tarkemmin ottaen hän näki, että toinen naisista seiso kerrostalon oven edessä huutaen, ettei miehen sovi tulla sisään, toisen naisen huutaessa jotain Ebolasta. Vartija pyysi poliisipartion välittömästi paikalle ja juoksi selvittämään tilannetta. -Spurgu, kauemmaksi niistä naisista. Sinulla ei ole mitään asiaa kansalaisten asuntoihin. Mitäs vittua sinulle on käynyt? vartija meuhkasi. Kerttu osoitteli veristä, paikoilleen jähmettynyttä, epäsiistiä Hemmoa ja huusi tämän saaneen Ebolan ulkomaalaisilta. Vartija ohjasi naiset sivuummalle ja alkoi käskyttää Hemmoa, joka ei vaikuttanut kuulevan mitään, seistä tönötti vain paikoillaan. Vartija kohotti pampponsa lyömäasentoon ja huusi -Mene maahan! Samassa poliisipartio kurvasi paikalle. Hemmoon tartuttiin käsistä ja hänet heitettiin poliisiauton takatilaan rajuin ottein. Poliisit eivät jääneet kuuntelemaan selontekoa tapahtumista, vaan kurvasivat pois Kertun jäädessä vaatimaan ambulanssia paikalle ja koko korttelin eristämistä. Poliisit kuuntelivat radiosta suoraa lähetystä eduskunnan kyselytunnista ja hymähtelivät meneillään olevalle puheenvuorolle. Hetken päästä poliisiauto jarrutti rajusti. Poliisit todistivat perin oudoksuttavaa tapahtumaa. Kadun varrella seiso paidaton, tatuoitu, valtavankokoinen skinhead, joka karjui ja piteli käsissään irti repimäänsä arabinuoren päätä. Hänen vierellään makasi päätön ruumis. Paikalla oli neljä muuta arabinuorta, joista yhdellä oli viidakkoveitsi kädessään. Arabinuorten vieressä makasi verilammikossa vaaleahiuksinen, liikkumaton alaston nainen. Poliisit ryntäsivät ulos autosta ja vetivät käsiaseensa ulos koteloistaan. Arabinuoret alkoivat huudella natsikyttä-solvauksia. Raivokkaassa tilassa oleva skinhead paiskasi pitelemänsä pään katuun ja alkoi tuijottaa poliiseja vihaisesti. Veitsellä varustautunut nuorisojoukon johtaja juoksi kohti skinheadia ja suuntasi tätä kohti iskun. Skinhead torjui iskun, nosti hyökkäjän suorille käsille ilmaan ja paiskasi tämän katuun. Poliisit huusivat käskyjä. Kolme muuta arabinuorta ottivat taisteluasennon. Heidän katseensa oli tuima. Poliisit huomasivat, ettei kukaan kykene ottamaan käskyjä vastaan. Toinen poliiseista kaivoi ravintolisäpatukan taskustaan ja puraisi palasen. Toinen poliisi seurasi vanhemman työparin esimerkkiä. Henry vilkuili sivuilleen. Reitti vaikutti selvältä. Henry vilkaisi ryhmäänsä. Kaisa, kasvot koristeltuina lävistyksillä, vaikutti malttamattomalta odottamaan. Pete, argentiinalaistaustainen, jäntevä, lukenut miehenalku käyttäytyi, kuin ei olisi kuullutkaan henkilöistä, joiden rauhaa rakentavia lauseita oli toistuvasti viljellyt saarnatessaan kokouksissa. Marko siemaili kiljua mehutölkistään, jonka hän oli Henryn laskujen mukaan jo viidesti näyttänyt hylkäävän. Hymy karehti Markon huulilla. "Rancid", irokeesipäinen nuori sankari, jonka oikeaa nimeä kukaan porukasta ei tiennyt, hypisteli reppuaan ja odotti. Henry luotti ryhmäänsä. Heistä kukaan ei luovuttaisi helposti. Henry mietti, oliko joku vasikoinut huomattessaan poliisiauton. Katsoessaan tarkemmin, hän ymmärsi, että poliiseilla ei ollut tietoaakaan heidän kohta valtaamansa talon sijainnista. Poliiseilla oli muuta ajateltavaa. Tiellä makasi muutama ruumis. Kolossimainen skinhead sätki maassa tuskissaan. Kolme huivipäistä arabimiestä lähestyi poliiseja uhkaavasti uhmaten näiden käskyjä. Yksi arabimies vetäisi selkärepuista esille viritelmän, jossa oli sähköjohtoja. Poliisit laskivat aseensa hitaasti maahan ja nostivat kätensä ylös. Yksi arabeista nosti maasta verisen viidakkoveitsen. Henry ja Rancid hiipivät poliisiauton takaovelle. Rancid mursi oven lukon auki repustaan kaivamallaan sorkkaraudan tapaisella Ruotsista tilaamallaan välineellä. Henry hätkähti nähdessään Hemmon veriset kasvot. Henry viittilöi tälle poistumiskehoituksia ja vakuutteli kuiskien, että reitti on selvä. Hemmo käveli hitaasti ulos autosta ja käveli suuntaan, josta auto oli tullut. Kaisa otti pari rivakkaa askelta ja tarttui Hemmoa rinnuksista. -Sut on justinsa

vapautettu. Missä kiitos? Mihin sä luulet olevasi mennossa? Tajuutko sä, että sua etsitään pian? Sä et pärjää ilman meidän apua. Hemmo katseli maahan, eikä reagoinut Kaisan puheeseen. Henry piti ryhmälleen pienen puheen. Hän arveli, että poliisit eivät olleet soittaneet apua, koska nämä olivat olleet tekemässä arabinuorille jotakin, mitä säännöt eivät sallineet ja luottivat aseisiinsa ja auktoriteettiinsa. Tästäkin huolimatta he olivat nyt rikospaikalla ja mikäli he valtaisivat läheisen talon, heidät yhdistettäisiin tapaukseen jotenkin. Henry oli varma siitä, että arabinuoret olivat sorrettuja olosuhteiden uhreja, joiden kimppuun poliisit olivat skinheadin kanssa käyneet. Henryn porukan tulisi nyt palata kahvila Herneen tiloihin ja miettiä operaatiota, jolla tukisivat syrjäytyneitä maahanmuuttajanuoria. Heidän vapauttamansa hiljainen mies vaikutti niin oudolta, että hänet tulisi jättää rauhaan. Henryn porukka poistui paikalta. Vanhempi konstaapeli Luttinen silmäili rikospaikkaa. Koko jutussa ei ollut mitään järkeä. Lippunen ja Vanamo olivat vastaanottaneet kutsun hakea joku koditon säilöön. Alepan vartija varmisti, että nämä olivat yhteistyökyvyttömän ja haisevan miehen vieneet pois. Jostain syystä Lippunen ja Vanamo olivat pysähtyneet ilmoittamatta liikkeistään ja tapahtumista. Mitä he olivat nähneet? Luttinen tunnisti "Sepin" ruumiin. "Sepi" oli pilannut aivonsa pumpppaamalla kehoonsa kiellettyjä aineita ja päättänyt tekemään töitä torpedona. Naisen ruumis oli myös tuttu Luttiselle. Yksityinen seksipalveluiden tarjoaja. Luttinen hymähteli muistellessaan paria hairahdustaan, kun oli tämän palveluja käyttänyt hieman epäammattimaisesti. Kuolleet arabinuoret kuuluivat rasistiseen jengiin, jonka arveltiin toimivan jonkun ylemmän tahon alaisuudessa. Sadistinen porukka toimi vailla mitään inhimillisiä tunteita. Pahoinpitelyiden ja ryöstöjen motiivina oli vain järjetön viha länsimaalaisia kohtaan. Luttista puistatti, kun hän katseli vuoroin paitaa, jossa Eloveena-tytön yli vedetty ruksi symboloi vihaa vaaleaihoisia kohtaan, vuoroin vaaleatukkaisen naisen ruumista. Ei ollut mitään järkeä siinäkään, miksi poliisiautoon oli murtauduttu. Miksi arabinuoret olivat halunneet vapauttaa kodittoman valkoihoisen miehen? Luttinen huokaili syvään ja valmistautui soittamaan Lippusen ja Vanamon omaisille. Hemmo laahusti kotirappuunsa. Hemmo ei muistanut lompakkoaan, eikä ostoksiaan. Hemmo ei tuntenut oloaan erityisen likaiseksi, vaikka oli veren tahrима. Riisuessaan takkinsa Hemmo huomasi, että se näytti likaiselta. Hemmo käynnisti tietokoneensa. Hemmo kirjautui sisään pikaviestintäohjelmaan ja päivitti tilansa. Hemmo alkoi pelata peliä, jossa ankka yrittää hankkia mahdollisimman paljon pisteitä keräämällä kolikoita. Hemmon ovikello soi. Hemmon tietokoneen vieressä oleva valo syttyi. Hemmo avasi oven. Vanhempi konstaapeli Luttinen esittäytyi ja pyysi päästä sisään keskustelemaan. Hemmo käveli tietokoneelle ja avasi ohelman, jollaista Luttinen ei ollut nähnyt. Hemmo näppäili jotain ja painoi enteriä. Tietokoneääni alkoi puhua Hemmon näppäilyjen mukaan. -Olen Hemmo olen kuulovammainen mikä sinun nimesi on tiedän että poliisi auttaa poliisi soittaa minun hoitajalle minä tarvitsen ruokaa ja takin pestä tarvitsee ja ruokaa ja rahaa tarvitsen minun raha otettiin tänään pois Luttinen kuuli merkkiään, joka ilmoitti viestin saapuneen Hemmon pikaviestipalvelimeen. Luttinen kumartui ja klikkasi pikaviestimen auki. Hemmo oli tunti sitten kirjoittanut tilapäivityksekseen, että oli käynyt kaupassa ja nähnyt uusia ihmisiä ja päässyt poliisiauton kyytiin. Hemmo oli valinnut olotilakseen "ihan kiva". Merkkiään kertoi, että yksi ihminen piti Hemmon tilapäivityksestä.